

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Frank Edit (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Bódis Zoltán (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. augusztus 28-án kelt, 27.P.22.932/2007/16. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. és 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 7.000 (hétezer) forint kereseti illetéket a felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes által üzemeltetett ..., ... u. szám alatti ... elnevezésű vendéglátóipari egységben a felperes által 2005. szeptember 8-án felvett adatszolgáltatási lap tanúsága szerint gépi-music c. üzemeltetésével nyilvános zenefelhasználás történt. Mivel az alperes a zeneművek nyilvános előadása után járó szerzői jogdíjat felhívás ellenére nem fizette meg, a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte - a sörözőt üzemeltető - alperesi gazdasági társasággal szemben, amelyben 84.395 forint szerzői jogdíj és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellentmondással élt, amelyben arra hivatkozott, hogy az üzlethelyiség a követeléssel érintett időszak túlnyomó részében zárva volt, ott semmiféle vendéglátási tevékenység nem folyt, egy rövid, kb. 2 hónap időtartamra az üzletet a

... részére bérbe adta, így jogdíjfizetési kötelezettség nem terheli. Ezen túl arra is hivatkozott, hogy az adatlapot nem a képviselőjére jogosult személy írta alá.

A perré alakult eljárásban a felperes fenntartotta a ... elnevezésű vendéglátóipari egységben folytatott nyilvános zeneszolgáltatás miatt előterjesztett szerzői jogdíj megfizetése iránti követelését, amelynek alátámasztására csatolta az adatszolgáltatási lapot, a jogdíjfizetési értesítőket és az üzemeltetést igazoló okiratokat is.

Az alperes változatlanul fenntartotta az ellentmondásában foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 84.395 forintot és annak 2005. november 6-ától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, valamint 19.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 86. § (1) és (2) bekezdését, valamint a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvénynek jelen peres eljárásra irányadó rendelkezéseit és rögzítette, hogy a felperesnek, mint az Szjt. 86. § (1)-(2) bekezdése szerinti közös jogkezelőnek járó jogdíjfizetési kötelezettség alapja az Szjt. 90. §-a szerinti jogdíjközleményekben meghatározott díjszabás, amelyet a Magyar Közlönyben rendszeresen közzétesznek.

Kiemelte, hogy a peresített időszakra vonatkozó 2005. január 26-án megjelent díjközlemény második fejezetének 2.1. része határozza meg a díjfizetési kötelezettséget és annak összegét is.

Ezt követően a ... Város Polgármesteri Hivatal Közigazgatási és Népjóléti Irodájának tájékoztatása alapján megállapította, hogy a ... elnevezésű üzlethelyiséget az alperesi betéti társaság a 927/2000. nyilvántartási számú működési engedéllyel 2005. augusztus 20-tól december 31-ig üzemeltette, így a jogdíjfizetési kötelezettség alanya is az alperes.

Tekintve, hogy a perben az alperes a bérleti jogviszonyt, az üzemeltetés illetve zenefelhasználás megszűnésének időpontját nem igazolta, e körben bizonyítási indítvány sem terjesztett elő, a Pp. 164. § (1) bekezdésére hivatkozva az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az alperesi zenefelhasználás csak 2005. december 31-én szűnt meg, erre tekintettel az alperesnek jogdíjfizetési kötelezettsége ezen időpontig állt fenn.

A felperesi kereset jogalapját, annak összecszerűségét is megalapozottnak ítélte és a Ptk. 301/A. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Ptk 685. §-ában foglaltakra is az alperest terhelő késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a gazdálkodó szervezetekre vonatkozó szabályok alapján határozta meg.

A perköltség viseléséről a Pp. 77. §-a, valamint a 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

A ítélet elleni fellebbezésében az alperes kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Állította, a perbeli időszakban nem üzemeltette a ..., ... út szám alatt található ..., ezért jogdíjfizetési kötelezettsége sem áll fenn. Vitatta az adatlapban rögzített tényeket és arra hivatkozott, hogy azt egy számára ismeretlen személy írta alá.

Előadta, az üzlethelyiséget a ... mint bérlő üzemeltette és a társaságnak egyébként sem volt a sörözőben zeneszolgáltatásra alkalmas eszköze. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta kellően nyilatkozatainak tartalmát, a felperes pedig nem bizonyította a perbeli időszak tekintetében a zenefelhasználás tényét. Álláspontja szerint a jelen jogvitában a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott késedelmi kamatmérték sem alkalmazható.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, figyelemmel a Magyar Közlöny 2005/10. számában közzétett díjszabásra, valamint a perbeli időszakban hatályban volt 4/1997. Kormányrendelet 7. § (1) bekezdésében foglaltakra. Előadta, egy működési engedéllyel nem rendelkező vállalkozással kötött szerződés jogszabályba ütköző, ezért semmis, vagyis arra az alperes a jelen perben nem hivatkozhat.

A zeneszolgáltatás megszüntetésének írásbeli bejelentéséig a zeneszolgáltatást folyamatosnak kell tekinteni az Szjt. 25. § (4) bekezdésében foglaltak alapján, így az alperesnek fennállt a díjfizetési kötelezettsége.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az alperes fellebbezése megalapozott.

Általánosságban a másodfokú bíróság az emeli ki, hogy a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. tv. (Szjt.) 16. § (1) bekezdésének rendelkezése - szerzői jogi védelem - alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére.

A szerzői mű felhasználásának egyik módja a nyilvános előadás, a műnek a közönség számára olyan helyen történő bemutatása vagy átvitele, ahol a családon és annak társasági, ismerősi körén kívüli személyek gyűlnek vagy gyűlhetnek össze (Szjt. 24-25. §).

Az Szjt. arról is rendelkezik, hogy ha a zenemű, irodalmi mű már nyilvánosságra került, a mű nyilvános előadásához a szerző engedélyét megadottnak kell tekinteni, ha az irodalmi és a zenei művekkel kapcsolatos szerzői jogok közös kezelését végző szervezet által megállapított díjat e közös jogkezelő szervezetnek befizették {25. § (1) bekezdés}.

Míg a (4) bekezdés alapján a 25. § (1)-(2) bekezdésben szabályozott esetekben a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltoztatását a felhasználó a közös jogkezelő szervezetnek - jelen esetben a felperesnek - köteles előzetesen bejelenteni, amely felhasználást a felperes a helyszínen ellenőrizheti is.

A vendéglátóipari üzletben vezetékekkel vagy egyéb gépi úton történő átvitel is zeneszolgáltatásnak minősül és abban az esetben, ha a felhasználó - jelen esetben az alperes - nem tesz eleget a jogszabályban előírt bejelentési kötelezettségének és ennek következtében a közös jogkezelő szervezet csak az ellenőrzés során szerez tudomást a felhasználásról, akkor az ezt követő változásról is a felhasználó köteles a felperest, a közös jogkezelő szervezetet értesíteni.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a

bíróság valónak fogadja el. Ezen eljárásjogi rendelkezés szerint a felperesnek azt kellett igazolnia, hogy az alperes üzlethelyiségében zeneszolgáltatás folyt, annak megszűnését nem jelentette be, a felvett adatlapot az üzemeltető képviselője, vagy meghatalmazottja vette át, írta alá illetve azt, hogy a követelt szerzői jogdíj megfelel a Magyar Közlönyben 2005. január 26-i jogdíjközleményben írtaknak.

Az a periratokból megállapítható volt, hogy az alperest a perbeli időszakban a ... üzemeltetőjének kell tekintetni a 927/2000. számú működési engedély alapján, s mivel a zenefelhasználás megszüntetését jogszabályi kötelezettsége ellenére nem jelentette be, ezért a ...-vel kötött bérleti szerződésében foglaltak is irrelevánsak jelen per eldöntése szempontjából.

Ugyanakkor azonban a felperes azt nem tudta hitelt érdemlő módon igazolni, hogy a felhasználás ellenőrzésekor a díjigényét alátámasztó bizonyítékként csatolt adatlapot az arra jogosult személy írta alá.

A Ptk. 220. §-ának értelmében az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségében dolgozó alkalmazottat az ott szokásos jognyilatkozatok megtételénél képviselőnek kell tekinteni.

Jelen esetben az alperesi alkalmazott tehát jogosult lett volna az adatszolgáltatási lap aláírására, amely a Pp. 199. §-a által szabályozott egyszerű okiratnak minősül, azonban a felperes az alperes ellenkérelmében foglaltak cáfolatára nem tudott arra nézve sem nyilatkozni, sem bizonyítékot csatolni, hogy az adatlapot az alperes alkalmazottja, vagy képviselője jogosult személy írta alá.

Az adatlapon olvashatatlan - nem cégszerű - aláírás szerepel, azon sem pecsét, sem a gazdasági társaságot, a helyiség üzemeltetőjét azonosító adat nem található, ezért a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes az e körben őt terhelő kötelezettség ellenére az adatlapban, s ezáltal a kereseti kérelmében foglaltakat nem bizonyította.

A felperes által hivatkozott és csatolt vásárlást igazoló bizonylat pedig a felhasználás ellenőrzésének időpontjához képest korábbi, ezért emiatt alkalmatlan az adatlapban rögzítettek alátámasztására.

Ezen túl a másodfokú bíróság csak megjegyzi, hogy a követelt szerzői jogdíj összege sem tisztázott, nem azonos a jogdíjfizetési értesítőben feltüntetett összeggel és eltérő a késedelmi kamatkövetelés kezdő időpontjának a megjelölése is, más szerepel a fizetési felszólításban, más időpont került megjelölésre a fizetési meghagyásban és más a felperesi előkészítő iratban (3. számú).

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban felmerült perköltségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésében foglaltakra.

Az Itv. 74. § (5) bekezdése és a 9971/1/2005. pénzügyminiszteri rendelet alapján a felperes a bírósági eljárási illeték utólagos elszámolással történő megfizetésére jogosult, ezért annak összegét a másodfokú bíróság csak megállapította.

Budapest, 2009. május 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin
bíró